

РЕШЕНИЕ

№ 1031

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9611** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор (КФН), чрез упълномощен процесуален представител срещу решение от 15.09.2012г., постановено от Софийския районен съд, НО, 17 състав по нахд№15042/2010г. С решението е отменено наказателно постановление № Р-10-316 от 14.10.2010г., издадено от заместник председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗАД [фирма], представлявано от изпълнителния директор Р. Я. е наложена имуществена санкция в общ размер на 476 900 лева, за нарушения на чл.317а, ал.1 от Кодекса за застраховането (КЗ).

Като касационно основание се сочи нарушение на материалния закон. По същество, касаторът излага аргументи за недопустимост на обжалваното решение, тъй като съдът се е произнесъл по недопустима жалба срещу наказателно постановление, което не подлежи на обжалване съгласно чл. 320, ал.4 от КЗ. Твърди се също, че с наказателното постановление са наложени отделни имуществени санкции за констатираните 23 845 административни нарушения. Иска се от съда да отмени решението и да потвърди наказателното постановление.

Ответната страна – ЗАД [фирма], чрез упълномощения си процесуален представител

поддържа становище за неоснователност на касационната жалба. Прави искане обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Представено е писмено възражение, в което са изложени доводи, че нормата на чл. 317а, ал. 1 от КЗ е санкционна и не съдържа състав на административно нарушение, съответно не е основание за налагане на административно наказание. Прави възражение, че е наложена санкция в общ размер за всички 23 845 нарушения, без да са изложени мотиви за начина на получаване на общата сума и при условие, че в списъка, неразделна част от наказателното постановление и в акта за установяване на административно нарушение се съдържат празни полета, в които не са вписани регистрационните номера на застрахованите автомобили. По съображения, че е наложена имуществена санкция в размер на 476 900 лева не е приложим чл. 320, ал. 4 от КЗ.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата. Решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Атакуваното съдебно решение е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл.34 от ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Неоснователни са възраженията във връзка с допустимостта на обжалваното решение. По делото е постановено определение на касационната инстанция, с което е отменено протоколно определение за прекратяване на съдебното производство и делото е върнато за произнасяне по същество на спора. Освен по съображенията в това определение, наказателното постановление подлежи на обжалване и при съобразяване на мотивите на Конституционния съд на Р. Б. в решение № 1 от 01.03.2012 г. по к.д. №10/2011г., обнародвано в ДВ. бр.20/09.03.2012г. относно административното наказване. В решението на КС на РБ е прието, че производството по налагане на административни наказания е наказателно по своето естество, поради което правото на защита по чл. 56 от Конституцията на РБ, тълкуван в светлината на чл.6 §1 КЗПЧОС, включва задължителен достъп до съд във всички онези случаи, когато се налагат административни глоби. Размерът на глобата няма значение за допустимост или отказ да се допусне съдебно обжалване, освен когато niskият размер на глобата е преценен с оглед незначителното засягане на интереса на потърпевшия, ако нарушителят оспорва извършеното нарушение и не е готов да плати на място налаганата глоба, ще трябва да бъде развито цялото производство по административно наказване и съдебната защита не може да му бъде отказвана. Също така, правото на достъп до съд за защита срещу административно - наказателното обвинение е гарантирано от Х. на основните права на ЕС (чл.47, чл. 48, чл. 52) и от чл. 6 ЕКПЧОС, който гарантира правото на справедлив съдебен процес чрез справедливо и публично гледане на делото в разумен срок от независим и безпристрастен съд. В чл. 13 от Конвенцията е предвидено, че всеки, чийто права и свободи, които са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти. Нормите на ЕКЗПЧОС са приоритетно вътрешно

право, съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Р. Б. и подлежат на пряко приложение от съда предвид непосредственото действие, съгласно чл. 5, ал. 2 от Конвенцията.

По изложените съображения правната норма на чл. 320, ал. 4, предл. второ от КЗ е изрично отменена.

Касационният съдебен състав счита, че обжалваното съдебно решение е допустимо, а възраженията на касационния жалбоподател, че наказателното постановление е необжалваемо са неоснователни.

Не е налице и посоченото в жалбата касационно основание – нарушение на материалния закон. Правилен е изводът на районния съд, че с обжалваното наказателно постановление незаконосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на ЗАД [фирма].

ЗАД [фирма] е вписано в Търговския регистър с ЕИК[ЕИК] и има издаден лиценз от КФН за застрахователна дейност „Общо застраховане” по публичния списък на КФН на лицензираните застрахователи по общо застраховане. При проверка за подадените от дружеството справки за сключени договори за застраховка „Гражданска отговорност”, актюер от отдел „Анализ и оценка на риска” в управление „Застрахователен надзор” на КФН установил представяне в КФН на информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4 във връзка с ал. 1 от КЗ в периода след 8-ия ден до 45-ия ден от тяхното сключване, в нарушение на чл. 317, ал. 1 от КЗ. Справките за сключените 23 845 договори са постъпили по електронен път и са описани в таблица, част от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление. По силата на чл.317а, ал. 1 от КЗ за всяко отделно нарушение се налага глоба в размер на 20 лева. С наказателното постановление е наложена обща глоба от 476 900 лева.

Като нарушена правна норма е посочен текста на чл. 317а, ал. 1 от КЗ. Разпоредбата е санкционна и предвижда размер на административното наказание при неизпълнение на задълженията по чл. 294, ал. 1 във връзка с ал. 4 от КЗ в посочените в нея срокове. Задължението, вменено в отговорност на санкционираното застрахователно дружество е с фактически състав, описан в правната норма на чл. 294, ал. 1 във връзка с ал. 4 от КЗ.

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на КФН ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица.

ЗАД [фирма] не е адресат на тези задължения, тъй като е акционерно дружество, учредено по българското право със седалище в С., титуляр на лиценз, получен при условията и по реда на КЗ, вписано във водения от КФН публичен регистър. С оглед на това застрахователната му дейност в Р. Б. като държава членка по произход по § 1, т.20, б."а" от ДР на КЗ не е в резултат на упражнено право на установяване по глава 2, дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали” от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС). Застрахователят не предлага задължителните застраховки по чл.294, ал.1 КЗ и при условията на свободата на предоставяне на услуги. При положение, че чл. 294, ал.1 КЗ изрично изисква

посочените в нея задължителни застраховки да се предлагат в Р. Б. от застрахователи „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги”, нормата ограничава обхвата си до дружества, които извършват тази дейност само на база правото на установяване или свободата на предоставяне на услуги. С чл.8, ал.1, т.2 КЗ застрахователите на другите държави членки са нормативно отграничени на база застрахователната им дейност, извършвана при условията на правото на установяване или свобода на предоставяне на услуги от застрахователите, учредени по Търговския закон, лицензирани от КФН за застрахователна дейност в Р. Б., по чл.8, ал.1, т.1 КЗ.

Съобразно това разграничение следва да се тълкуват чл.294, ал.1 и ал. 4 КЗ. Без изрази „посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги”, те биха важали за всички застрахователи, предлагащи на територията на Р. Б., задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. С включването в чл.294, ал.1 и ал. 4 КЗ на този допълнителен признак, от приложното им поле са изключени застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 КЗ, за които той липсва понеже извършват дейност в Р. Б. като държава членка по произхода им - § 1, т.20 от ДР на КЗ. Следователно чрез чл.294, ал.1 и ал. 4 КЗ е установено допълнително задължение само за застрахователите по чл.8, ал.1, т.2 КЗ за предоставяне на информация за сключените и прекратени от тях задължителни застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

По изложените съображения ЗАД [фирма] не попада в категорията на застрахователи по чл.8, ал.1, т. 2 КЗ, доколкото застрахователната му дейност не е при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги. ЗАД [фирма] е местно юридическо лице, застраховател по чл. 8, ал. 1 , т. 1 от КЗ. По тези съображения застрахователното дружество не е адресат на задължението по чл.294, ал.4 вр. ал.1 КЗ и не може да отговаря по чл. 317 а, ал.1 КЗ за неизпълнението му.

Настоящата инстанция счита, че е допуснато и нарушение на чл. 18 от ЗАНН при издаване на процесното наказателно постановление. Разпоредбата предвижда, че когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения се налагат отделни наказания и те се изтърпяват поотделно, като не се налага едно общо наказание. В случая за 23 845 нарушения е наложено общо наказание в размер на 476 900 лева. Няма пречка нарушенията да се констатират с един акт и да се издаде едно наказателно постановление, съгласно ТР № 77/29.11.1984г. по н.д. № 68/84г. , ОСНК, но за всяко отделно нарушение следва да се наложи отделна санкция, а не имуществена санкция в общ размер.

По изложените съображения решението на СРС, с което е отменено наказателното постановление е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София - град, XIV - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 15.09.2012г., постановено от Софийския районен съд, НО, 17 състав по нахд № 15042/2010г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.